

επρωμένο ἀπὸ κόκκινη γάλιση... Ἐκουνιούμουν 'σὰν νὰ εἶχα πεῖ κάθε βῆμα κ' ἔσκονταφτα' ἡμουν κατακουσκεμένος ἀπ' τὸν ἰδρῶτα καὶ λαχανιασμένος ἀπ' τὴ δίψα... "Οὐμας χάρις 'ι τὰ χοντροπάπουτσα ποῦ μούδωκε δικαῦμενος ὁ ἄγιος Πέτρος δὲν ἐκάκηκαν τὰ ποδάρια μου.

"Δροῦ πεῖται εἶχα κάνει κάμποσο δρόμο παραπατῶντας καὶ κουτσαίνοντας εἰδα 'ι τῷριστερό μου χέρι μιὰ πόρτα.... "Οχι, ἔνα μεγάλο σπίτι δρθάνοιχτο, 'σὰν στόμα μεγάλου φούρνου. "Ω! παιδιά μου τέ δύο... . Ἐδώ δὲν ῥωτοῦν πεῖται τὸ σνομά μου, ἐδὼ κανένα τεφτέρο. Ἐδώ μπαίνουνε φουρνιάτις φουρνιάτις καὶ ἐλεύθερα καθώς ἔστε ταῖς κυριακαῖς 'ι τὸ καπηλεῖο.

"Ἔμουν καταϊδρωμένος καὶ ὅμως εἶχα κρυάδες. Τὰ μαλλιά μου σηκώνουνταν ψηλά. "Ἐννογωθα κνίσσα, φημένο κρέας, κάτι 'σὰν τὴ μυρωδιά ποῦ σκορπίζεται 'ι τὴν Κουκουνγά μας, δταν δὲν Κουτσονικολός δ πεταλωτής πεταλόνυ κανένα γερογάδδαρο. Επιζάνονταν ἡ ἀναπνοή μου μέσα 'ι αὐτὸν τὸν βρωμερὸ καὶ βραστόν δέρα' ἀκουα ἔνα τραμερὸ ξεφωνητό, ἀναστεναγμούς, βογκητά καὶ βλαστήμιαν.

"Ε λοιπόν! θάμπης ή δὲν θάμπης ή ἀφεντιζά σου;—μοῦ λέεις ἔνας δαίμονας μὲ τὰ κέρατα καὶ μοῦ τραβᾷ μιὰ κεντητὰ μὲ τὴ φορκά του.

ε—"Εγώ; Δὲν μπαίνω. Είμαι φίλος τοῦ Θεοῦ.

ε—Είσαι φίλος τοῦ Θεοῦ... "Ε ζώ τοῦ κασσιδιάρη! καὶ τὶς ἀγαπᾶς ἔδω;

ε—"Ερχομαι..." Α! μὴ μοῦ μιλάτε, γιατί δὲν μπορῶ καὶ νὰ εταθῶ 'ι τὰ ποδάρια μου... "Ερχομαι... Ερχομαι ἀπὸ μακριά.. νὰ σᾶς ρωτήσω ταπεινότατα... ἀν... ἀν τυχόν... ἔχετε ἔδω... κανένα... κανένα ἀπ' τὴν Κουκουνγά...

ε—"Α! κρεμανταλᾶ! κάνεις τὸν κουτό, 'σὰν νὰ μὴν ξέρης τάχα πῶς ὅλη ἡ Κουκουνγά εἰν' ἐδὼ μέσα. Νά! μαυροκόρακα, κυττακές καὶ θὰ ιδῃς πῶς τοὺς συγγυρίζομε ἐδὼ τοὺς ξακουσμένους σου τοὺς Κουκουνγάταις...."

ε—"Καὶ εἰδα μέσα 'σὲ μιὰ φούρη φωτιά:

ε—"Τὸν Κοκκαλίνο—ὅλοι τὸν ἔγγωρίσατε, ἀδελφοί μου—τὸν Κοκκαλίνο ποῦ μεθούσε κάθε 'λιγό.

ε—"Εἰδὼ τὸν Πασχάλη, ποῦ ἔκανε τὸ λάδι του μὲ τὴν ἐληματικὴν καρκινούσαν Καράκα.

ε—"Καὶ τὸν Δελφίνη ποῦ ἔλεγε ὅλο ψευτιάς.

ε—"Καὶ τὴν κερά Γιαννούλα ποῦ κακολογοῦσε ταῖς γειτονισσαῖς ὅλαις.

ε—"Καὶ τὸν Ἀντώνη μὲ τὴν Ἀντώναινα, καὶ τὸ Γιάκωμο καὶ τὸν Πέτρο καὶ... καὶ... .

Εαφνισμένοι, κατατρομαγμένοι ὅλοι ἀναστέναζαν, βλέποντας 'ι τὴν ὀρθάνοιχτη κόλασι ποιὸς τὴν μάννα του, ποιὸς τὸν πατέρα του, ποιὸς τὴν κυροῦλά του, ποιὸς τὴν ἀδελφή του... .

ε—"Ο παππᾶς τότε εἶπε:

ε—"Καταλαβαίνετε καλὰ πῶς αὐτὸν δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ. "Οχι. "Απὸ αὔριο ἀρχίζω τὴ δουλειά, ὅχι πειὰ ἀργὰ ἀπὸ αὔριο. Καὶ ἡ δουλειά δὲν θὰ λείψῃ! Νά πῶς θὰ κάνω. Γιὰ νὰ γίνωνται ὅλα καλὰ πρέπει νὰ γίνωνται μὲ τάξι.

ε—"Αὔριο, δευτέρα, θὰ ξομολογήσω τοὺς γέρους καὶ τὴς γραφαῖς. Αὔριο δέν εἰναι ποτὲ. Εἴτε ωραίας ημέρας, έτσι ημέρας.

ε—"Τὴν τρίτην τὰ παιδιά. Θὰ ξεμπερδέψω γλήγορα. Αὔτη μπορεῖς γὰ μᾶς χαπομερήσουσαν... έρχεται κατασκοτισμός.

ε—"Τὴν πέμπτη τοὺς ἀνδρας. Θὰ κάνωμε γλήγορα.

ε—"Τὴν παρασκευὴ τῆς γυναικεῖς. Θα πῶ: "Οχι ίστορίας!

ε—"Τὸ σάββατο τὸν μυλωνᾶ!... Δὲν εἶναι πολὺ μιὰ 'μέρα γι' αὐτὸν μοναχά...

ε—"Βλέπετε, παιδιά μου, δταν τὸ σιτάρι: εἶναι μεστωμένο πρέπει νὰ τὸ κόψωμε· δταν βάλωμε κρασί πρέπει νὰ τὸ πιοῦμε. Νὰ ἀρκετὸ παντὶ βρώμικο, τόρα εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ πλύνωμε καὶ νὰ τὸ καλοπλύνωμε.

ε—"Καὶ νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου. Αμήν! "

ε—"Ο, τι εἶπε ἔγεινε. "Βκαναν μπουγάδα...

ε—"Απ' αὐτὴ τὴν περίφημη κυριακὴ, ή αὔριτὴ τῶν Κουκουνγάτων μυρίζει σὲ δρῦ δεῦρυς τόπο....

ε—"Καὶ δ καλὸς παππᾶ Μαρτῖνος, γεμάτος εύτυχία καὶ χαρά, ιδνειρεύθηκε τὴν ἀλλη νύχτα πῶς μαζῆ μὲ ὅλο του τὸ κοπάδι ἐσκαντζάρονε' τὸν κάταστρο δρόμο τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ, μέσα 'ι ταῖς ἀναμέναις λαμπάδες, σ' ἔνα σύννεφο μοσκολίθιαν καὶ 'ι τὸν χορὸ τῶν παιδιῶν ποῦ ἔψιλνε τὸ Σοὶ Κύριε.

ε—"Αὐτὴ εἶναι ἡ ιστορία τοῦ παππᾶ τῆς Κουκουνιάς, ὅπως μοῦ παράγγειλε νὰ σᾶς τὴν πῶς ἀκείνος δ μεγάλος μασκαρᾶς τῆς Ρουμανίλλης, ποῦ τὴν εἶχε μάθει πάλι ἀπὸ ξαν καλὸ τοῦ σύντροφο.

ε—"Απράχνη.

«ΜΗ ΖΗΛΕΥΗΣ!»

ε—"Θαρρεῖτε; συμβουλαῖς
δὲ 'μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ διάσῃ;
δὲν τὴν ἔχουνε πολλαῖς
τέτοια γνῶσι!

ε—"Ολο μία συμβουλὴ
Μεσ' τ' αὐτή μου ψιθυρίζει:
ε—"Μη ζηλεύης δὰ πολύ¹
δὲν ἀξίζει! "

ε—"Μοῦ 'θυμῷ κάθε φορά
—Ποῦ δὲ διάσολος νὰ τὸν πάρῃ—
—"Ενα γέρο φουκαρᾶ
—Ταβερνιάρη."

ε—"Οποῦ ἔτοι μοῦ μιλεῖ
—'Κεῖ ποῦ πάντα μὲ κερνάει:
ε—"Μὴν τὸ πίνης δὰ πολὺ,
—Καὶ μεθάει! "

Κωστήτης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

ε—"Η καρδία εἶναι ὡς τὸ στερέωμα, ἐν μέρος τοῦ οὐρανοῦ,
—ἄλλη ὡς αὐτὸς μεταβάλλεται νύκτα καὶ ημέραν.

ε—"Βόρων.